

Arrest

nr. 231 004 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenote van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit, bent u Avar van etnie en moslim van geloofsovertuiging. U werd geboren op (...) in het dorp Tsatanik, in Dagestan. U ging studeren in Khasavyurt, aan het agrotechnisch college, en behaalde er na een studie van twee jaar uw diploma boekhouder. U kocht na uw studie grond in het dorp Petrakovsk, nabij Khasavyurt, en begon nog een andere studie in Makhatchkala maar maakte die niet af. Vervolgens deed u 2,5 jaar legerdienst, en nadien keerde u terug naar Petrakovsk.

U trouwde er met R. A. (...) en ging samen met haar wonen in het huis dat u bouwde op uw grond. Jullie kregen drie kinderen: Ra. (...) (11 jaar oud), Ra'. (...) (10 jaar oud) en K. (...) (6 jaar oud). U werkte als chauffeur van goederen in de handel.

Op één van uw ritten reed u tijdens een moment van onoplettendheid een persoon aan, genaamd I. I. (...). Hij was gewond, maar leefde nog en werd naar het ziekenhuis gebracht. Met zijn familieleden kwam u tot een overeenkomst: zij zouden tegen u geen klacht indienen bij de politie, op voorwaarde dat u de ziekenhuisrekeningen van I. (...) zou betalen. U ging akkoord, maar de familie van I. (...) begon u om de haverklap op geld te vragen, méér geld dan u hen kon betalen. Zij stelden u voor dat u hen uw woning zou geven, of uw woning zou verkopen en hen de opbrengst zou geven, maar dat wilde u niet. Daarop begon de familie I. (...) u te bedreigen.

Op een bepaalde avond werd u door familieleden van I. (...) bij u thuis opgehaald. Zij namen u mee naar een garage, waar ze u in elkaar sloegen. U deed hen nog verschillende betalingen, maar kon daardoor uw eigen rekeningen niet meer betalen. Uw elektriciteit en gas werd afgesloten. U kwam tot de conclusie dat het geen zin meer had nog langer te blijven, en u vertrok met uw echtgenote en kinderen naar Polen.

In Polen vroegen jullie asiel aan, maar de omstandigheden in het centrum waren er slecht. Bovendien vernam u ter plekke dat I. I. (...) inmiddels aan zijn verwondingen bezwaken was, en dat zijn familie een bloedwraak tegen u had uitgesproken. Aangezien er veel Tsjetsjenen aanwezig waren in Polen, voelde u zich er niet op uw gemak, en vermoedde u dat uw problemen u tot in Polen zouden achtervolgen.

Uw echtgenote leerde in het opvangcentrum iemand kennen die ook niet langer in Polen wou blijven, en u kon regelen om samen met deze persoon verder te reizen. U reisde met uw gezin tot in België en arriveerde er op 20 november 2018. U diende er samen met uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in op 28 november 2018.

U vernam achteraf ook nog dat uw neef, die vlak bij u woonde in Petrakovsk, bezoek kreeg van de politie, die op zoek bleek naar u. Hij stelde niet te weten waar u was en stuurde hen door naar uw tante. Het is onduidelijk waarom de politie naar u op zoek was.

Ook vernam u dat de I.'s (...) uw schoonfamilie en uw neef nog zijn komen bezoeken, om te vragen waar u bent.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort (origineel), het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de geboortektes van uw kinderen (kopieën) en een medisch attest over de psychologische toestand van uw vrouw (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw asielrelaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst blijkt dat de volledige basis van uw asielrelaas, namelijk de problemen die u kreeg met de familie I. (...) na een verkeersongeval, niet in overeenstemming te zijn met beschikbare landeninformatie. Dat schaadt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat bloedwraak slechts wordt toegepast in de gevallen waar een moord gepland werd en brutaal is, wat in uw situatie bezwaarlijk het geval is. Sterker nog: uit de informatie blijkt dat er géén bloedwraak wordt uitgeroepen ten gevolge van verkeersongevallen. Deze vaststelling zet uw hele asielrelaas, dat volledig steunt op de bloedwraak die werd uitgeroepen door de I.'s (...) nadat u hun familielid doodde bij een verkeersongeluk, reeds op losse schroeven.

Daarnaast kan ook gewezen worden op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenote afleggen over de problemen die jullie meemaakten voor jullie vertrek uit Dagestan, en die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuithalen.

U verklaarde dat u met de familie I. (...) tot een overeenkomst kwam na het verkeersongeval, en dat die overeenkomst op papier werd gezet. U zou de ziekenhuisrekeningen van I. (...), die toen nog in leven was, betalen. Zelf heeft u echter geen exemplaar van de overeenkomst: u stelt dat het document bij de familie I. (...) is gebleven, en dat het voldoende was dat zij u bij het opstellen de gelegenheid hadden geboden om het te lezen en eventuele toevoegingen te maken (CGVS p. 17). Uw echtgenote beweert echter het tegenovergestelde: niet alleen zouden jullie wel degelijk een kopie van de overeenkomst gekregen hebben, maar die zou bovendien nog in jullie woning in Petrakovsk liggen, en zou mogelijk nog door uw moeder opgestuurd worden (CGVS vrouw p. 6). Dat zij beweert dat er thuis nog een document ligt, waarvan u stelt het nooit ontvangen te hebben, trekt uw geloofwaardigheid zo nog verder in twijfel.

Daarnaast stelde u dat u, nadat u met de familie I. (...) tot een overeenkomst gekomen was, fysiek door hen werd aangepakt. Zij hadden u bijvoorbeeld geslagen toen u samen met hen in de taxi zat om geld af te halen, en gingen in het algemeen hardhandig met u om. Eén keer werd u zelfs door hen ontvoerd: u verklaart dat u naar buiten geroepen werd en door hen werd meegenomen. Op dat moment was een nicht van uw vrouw, genaamd In. (...), bij u en uw echtgenote op bezoek. U zou gedurende één à anderhalf uur door de familie I. (...) vastgehouden zijn, en werd gedurende die tijd door een groep in elkaar geslagen (CGVS p. 14-15). Uw echtgenote daarentegen beweert dat u niet één, maar twee keer op precies deze manier door de familie I. (...) werd meegenomen. Zij beweert dat u daarbij de eerste keer zelfs een volledige dag weggebleven bent, en de tweede keer drie uur lang. Ook stelde zij dat zij beide keren dat u werd meegenomen alleen thuis was met jullie kinderen (CGVS vrouw p. 8-9). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, beweert zij eenvoudigweg dat u wel degelijk twee keer werd meegenomen, wat niet verklaart waarom u zegt dat het slechts één keer was. Ze stelt – met betrekking tot de tegenstrijdigheid of er nu al dan niet bezoek aanwezig was – dat ze zich die momenten niet herinnert, en dat het wel kan dat S. (...), de dochter van haar schoonzus, aanwezig was. Dat is echter opnieuw tegenstrijdig met uw verklaring: u stelde immers dat In. (...), een nicht langs uw echtgenotes kant van de familie op bezoek was, en niet S. (...), een nicht langs uw kant van de familie.

De veelheid aan tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot de problemen die jullie in Rusland meemaakten met de I.'s (...), schaden uw geloofwaardigheid en doen twifelen of deze problemen wel ooit plaatsgevonden hebben.

Daarnaast legden u en uw echtgenote volatiele en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de bedreigingen van de familie I. (...) nadat jullie het land verlieten.

Zo verklaarde u aanvankelijk zelf dat uw schoonfamilie niet lastiggevallen werd sedert uw vertrek, omdat zij Tsjetsjenen zijn, en omdat ze in een heel ander dorp wonen (CGVS p. 7). Wanneer u even later gevraagd wordt of specifiek de familie I. (...) bij uw schoonfamilie is langs geweest na uw vertrek, spreekt u uw eerdere uitspraak tegen en stelt u dat uw schoonmoeder gezegd heeft dat de familie I. (...) haar op de markt "heel wat" zijn komen lastigvallen met allerlei vragen over u, maar dat zij hen geen details heeft verteld (CGVS p. 12). Dat u aanvankelijk verklaarde dat uw schoonfamilie niet werd lastiggevallen, om daar daarna op terugkomen, doet al ernstig de wenkbrauwen fronsen. Nog bevreemdender wordt het echter wanneer dezelfde vraag aan uw echtgenote gesteld wordt: zij beweert immers dat uw schoonfamilie, haar familieleden, helemaal niet gecontacteerd zijn door mensen die naar u op zoek zijn (CGVS vrouw p. 4). Dat is zeer eigenaardig: u beweert immers dat u net van uw echtgenote vernam dat haar familie werd lastiggevallen (CGVS p. 12). Dat uw vrouw daar dus niet van op de hoogte blijkt te zijn, mag dan ook ernstig verbazen.

Ook stelt u dat u in Polen vernam dat I. I. (...) inmiddels overleden was. Dat wist uw neef u te vertellen (CGVS p. 11). U werd in Polen ook gebeld en gesms't door de familie I. (...), maar die spraken tegen u op een normale manier: ze stelden dat ze wisten dat u vertrokken was en dat ze u toch zouden vinden, dus dat u naar huis kon komen en dat jullie de zaak dan konden oplossen. U zegt dat ze niet meer grof tegen u spraken, maar doordat u gehoord had dat I. (...) overleden was, begreep u dat ze u wouden lokken om wraak op u te nemen (CGVS p. 11-12). Eens te meer komt uw versie niet overeen met wat uw echtgenote vertelde: volgens haar was het de familie I. (...) die jullie in Polen liet weten dat I. (...) gestorven was, en dat ze het er niet bij zouden laten, en niet uw neef. Wanneer zij geconfronteerd wordt met uw afwijkende verklaringen, stelt zij eenvoudigweg dat het contact niet via haar verliep, en dat haar verklaring gebaseerd was op wat u haar verteld heeft (CGVS vrouw p. 9). Dat heft de tegenstrijdigheid niet op, integendeel: dat u enerzijds aan haar zou vertellen dat u van de I.'s (...) hoorde dat I. (...) was gestorven, en anderzijds op het CGVS zou verklaren dat u dat nieuws niet van de I.'s (...) maar van uw neef vernam, houdt immers geen steek.

De tegenstrijdigheden in uw eigen verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw vrouw maken het onmogelijk nog enig geloof te hechten aan de idee dat de I.'s (...) u en uw familie na uw vertrek bleven lastigvallen, en halen zodoende uw asielrelaas nog verder onderuit.

Met betrekking tot uw problemen met de I.'s (...) kan tot slot nog gewezen worden op uw eigen onaannemelijke gedrag ter zake, dat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnt.

Zo blijkt tijdens uw gehoor op het CGVS dat u I.'s (...) degelijk de mogelijkheid had om uw problemen ter plekke op te lossen. U beweert immers dat de I.'s (...), toen u moeite kreeg om de ziekenhuiskosten van I. (...) te betalen, u de mogelijkheid boden om hen uw huis te schenken, of om het te verkopen en hen het geldbedrag te schenken. Daarmee zou de rekening volledig vereffend zijn (CGVS p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of u dat niet overwogen heeft, stelt u dat u uw huis niet wou verkopen omdat u niet voldoende loon had om iets te gaan huren en omdat uw huis nog maar net klaar was. Even later past u dat aan en stelt u dat uw huis zelfs nog niet klaar is, dat u het nog altijd aan het bouwen bent, en dat u zelfs geen badkamer had (CGVS p. 16). De volatiliteit van deze uitspraken nog daar gelaten, dient vooral het volgende te worden opgemerkt. Uiteraard is het niet wenselijk dat u uw woning zou kwijtspelen aan uw bedreigers, maar er kan op worden gewezen dat het zeer eigenaardig is dat u, ondanks uw angst voor eigen leven, de optie zelfs niet overwogen heeft. Wel heeft u overwogen om naar Nizhnevartovsk te trekken, waar u heeft gewerkt na uw legerdienst en waar u een oom heeft, of naar Sint-Petersburg, waar u uw legerdienst gedaan heeft. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat niet gedaan heeft, haalt u opnieuw aan dat u met uw loon geen appartement kan huren. Wanneer wordt gevraagd of u uw woning dan niet kon verkopen om weg te vluchten en een nieuwe woonst te bekostigen, doet u dezelfde volatiele uitleg over de waarde of mate van afwerking van uw woning. U haalt ook aan dat u het niet ziet zitten om bij familie in te trekken en dat u daar niet lang zou kunnen blijven (CGVS p. 16). Het moet gezegd dat u door het land te verlaten de facto uw woning heeft achtergelaten, waardoor het vreemd is dat u geen verkoop heeft overwogen (hetzij om elders een nieuwe woonst te bekostigen, hetzij om de I.'s (...) af te kopen). Ook is het eigenaardig dat u niet bereid was om alles achter te laten om in Sint-Petersburg of Nizhnevartovsk te gaan wonen, maar wel om alles achter te laten om in België of Polen te gaan wonen. Uw eigen onaannemelijke gedrag met betrekking tot het zoeken naar een oplossing voor uw problemen, trekt uw geloofwaardigheid zo nog verder in twijfel.

Er dient geconcludeerd dat door de veelheid aan tegenstrijdigheden en onaannemelijke elementen geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw problemen met de I.'s (...) en de daaruit volgende bloedwraak.

Naast uw ongeloofwaardige problemen met de I.'s (...), haalde u terzijde ook een mogelijk probleem met de autoriteiten aan: u stelt dat de politie naar u op zoek is. Uw verklaringen over de gebeurtenissen met de politie zijn echter onaannemelijk en volatiel, waardoor ook aan die problematiek geen geloof kan worden gehecht.

U beweerde dat zo'n maand voor uw gehoor, dus ergens in april 2019, een vijftal politiewagens verschenen aan de woning van uw neef. Ze kwamen vragen waar u heen was. Uw neef wist niet wat hen te vertellen, en stuurde hen door naar uw tante.

Eerst en vooral moet worden benadrukt dat het an sich al bevreemdend is dat u geen enkel idee heeft van waarom de politie u precies zoekt. U maakt gewag van niet-betaalde verkeersboetes en schoolattesten die voor de kinderen moeten voorgelegd worden, maar zegt ook zelf dat dat niet verklaart waarom de politie u met liefst vijf wagens zou komen zoeken, alsof u een terrorist bent (CGVS p. 5-7, 12). Bovendien blijkt u opvallend weinig moeite gedaan te hebben om te achterhalen waarom de politie u zoekt: zo heeft u, nadat u door een kapotte gsm de contactgegevens van uw neef kwijtraakte, geen enkele moeite gedaan om hem opnieuw te contacteren. Dat zou nochtans geen moeite kosten, zo zegt u ook zelf: u zou zijn telefoonnummer kunnen vragen aan uw moeder, met wie u nog geregeld in contact staat (CGVS p. 6). Sterker nog: nadat u van uw neef vernam dat hij de politie doorgestuurd heeft naar uw tante, heeft u niet eens de moeite genomen om uw tante te contacteren om te vragen of de politie dan werkelijk bij haar geweest is en hoe dat bezoek dan verlopen is. Uw enige uitleg daarvoor is dat het een tante is langs vaderskant, die u slechts een keer per jaar ziet (CGVS p. 7). Dat u haar puur daarom niet zou contacteren, is niet redelijk. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u toch enigszins geïnteresseerd zou zijn in het feit dat een politiemacht u met vijf auto's komt zoeken, en dat u graag zou willen weten waarom.

Het feit dat u niet eens kan concretiseren welk probleem u eventueel zou hebben met de politie, of om welke reden, en uw totale gebrek aan initiatief om daarover enige informatie te vergaren, schaadt de geloofwaardigheid van de idee dat de politie u zoekt al in ernstige mate.

Terzijde kan nog worden opgemerkt dat u ook wat dit betreft verklaringen aflegde af die afwijken van die van uw vrouw. Uw echtgenote stelt immers dat uw neef inderdaad bezocht werd door de politie, maar dat geen enkel ander familielid door de politie bezocht werd (CGVS vrouw p. 5). U stelt zoals hierboven besproken dat niet alleen uw neef, maar ook uw tante een bezoek kreeg van de politie. Dergelijke

tegenstrijdigheid sterkt de indruk dat geen geloof kan worden gehecht aan de idee dat de politie naar u op zoek zou zijn.

Er dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. Uw binnenlands paspoort en de kopie van het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen vormen een aanwijzing van jullie identiteit, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie.

In het korte psychologische attest van uw echtgenote wordt beschreven dat zij symptomen van psychotrauma vertoont, en dat die zich ook fysiek uiten. Het stelt dat zij sedert januari 2019 twee maal per maand therapie volgt. Het stelt dat zij zich kan verliezen in details of verward kan zijn, maar dat zij geïnterviewd kan worden. Zij opgemerkt dat dit attest, opgesteld door een psycholoog, geen duidelijke diagnose bevat, laat staan een uitgebreide en sluitende analyse waarop een eventuele diagnose gebaseerd zou kunnen zijn. Bijgevolg kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt en kunnen de hierboven vermelde inconsistenties en tegenstrijdigheden hier niet zonder meer aan worden toegeschreven. Er moet worden opgemerkt dat, hoewel begrip wordt opgebracht voor haar situatie, het feit dat uw echtgenote met psychologische problemen kampt er op zich niet toe leidt dat zij of u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook moet worden opgemerkt dat dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een patiënt zijn psychologische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan.

Verder legde u geen documenten neer voor de DVZ of tijdens uw gehoor op het CGVS, maar had u wel enkele documenten op uw gsm staan (CGVS p. 16-17). U liet het na deze documenten na het gehoor nog aan het CGVS te bezorgen. Ten overvloede kan echter nog gezegd worden dat de documenten die u nog had willen neerleggen bovenstaande vaststellingen evenmin kunnen wijzigen. De foto van het binnenlands paspoort van uw moeder vormt een aanwijzing van haar identiteit, maar die staat niet ter discussie. De foto van de door uw moeder geschreven brief, waarin zij uw problemen bevestigt, kan bezwaarlijk als een ernstig bewijsstuk worden aanzien, gezien de subjectiviteit van de bron.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "(a)lgemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het

bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door hen voorgehouden asielrelaas. Inzake de problemen die zij zouden hebben gekregen met de familie I. na een verkeersongeval, wordt meer bepaald vastgesteld dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien (i) hun relaas niet in overeenstemming is met de beschikbare landeninformatie nu hieruit blijkt dat er geen bloedwraak wordt uitgeroepen ten gevolge van verkeersongevallen; (ii) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over de problemen die zij meemaakten voor hun vertrek uit Dagestan; (iii) verzoekende partijen volatiele en tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de bedreiging door de familie I. nadat zij het land verlieten; en (iv) het gedrag van tweede verzoekende partij met betrekking tot het zoeken naar een oplossing voor haar probleem onaannemelijk is. Betreffende het mogelijke probleem dat tweede verzoekende partij zou kennen met de politie, wordt gemotiveerd dat hieraan evenmin enig geloof kan worden gehecht aangezien de verklaringen van tweede verzoekende partij over de gebeurtenissen met de politie onaannemelijk en volatiel zijn. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen voormelde pertinente vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissingen dat hun relaas niet in overeenstemming is met de landeninformatie, menen verzoekende partijen dat verwerende partij *“een subjectieve interpretatie (geeft) van de praktijk van privaat wraak”* en stellen zij dat *“(e)r (...) geen concrete garantie (is) dat de verzoekers bij terugkeer naar het land niet het risico lopen door de familie van I. I. (...) te worden geëxecuteerd, gezien de ontvangens bedreigingen”*.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog weliswaar duidelijk maken dat zij niet akkoord gaan met de motivering van verwerende partij, doch laten zij geheel na de motivering in de bestreden beslissingen dat uit de beschikbare informatie (administratief dossier, stuk 23, map landeninformatie, deel 2) blijkt dat bloedwraak slechts wordt toegepast in de gevallen waar een moord gepland werd en brutaal is en dat zelfs uitdrukkelijk gesteld wordt dat er géén bloedwraak wordt uitgeroepen ten gevolge van verkeersongevallen, *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Zij brengen desbetreffend geen andersluidende informatie bij. De vaststelling dat de volledige basis van hun asielrelaas, met name dat een bloedwraak werd uitgeroepen door de I.'s nadat tweede verzoekende partij hun familielid doodde bij een verkeersongeluk (administratief dossier, stuk 8, notities CGVS K. M., p. 12), niet in overeenstemming is met de beschikbare landeninformatie, ondergraaft reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.2.6.1. Verzoekende partijen stellen voorts dat, daar waar hen verweten wordt geen afschrift te hebben bijgebracht van de met de familie I. gesloten overeenkomst, zij thans als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie van deze overeenkomst voegen (bijlage 3). Ter terechtzitting leggen zij nogmaals een kopie van deze overeenkomst neer, nu voorzien van een vertaling.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partijen in de bestreden beslissingen op zich niet verweten worden de overeenkomst die tot stand kwam na het verkeersongeval niet te hebben neergelegd. Er wordt in de bestreden beslissingen wel vastgesteld dat de onderlinge verklaringen van verzoekende partijen omtrent de vraag of zij over een exemplaar van de overeenkomst beschikken tegenstrijdig zijn. Meer bepaald wordt het volgende gemotiveerd: *“U verklaarde dat u met de familie I. (...) tot een overeenkomst kwam na het verkeersongeval, en dat die overeenkomst op papier werd gezet. U zou de ziekenhuisrekeningen van I. (...), die toen nog in leven was, betalen. Zelf heeft u echter geen exemplaar van de overeenkomst: u stelt dat het document bij de familie I. (...) is gebleven, en dat het voldoende was dat zij u bij het opstellen de gelegenheid hadden geboden om het te lezen en eventuele toevoegingen te maken (CGVS p. 17). Uw echtgenote beweert echter het tegenovergestelde: niet alleen zouden jullie wel degelijk een kopie van de overeenkomst gekregen hebben, maar die zou bovendien nog in jullie woning in Petrakovsk liggen, en zou mogelijk nog door uw moeder opgestuurd worden (CGVS vrouw p. 6). Dat zij beweert dat er thuis nog een document ligt, waarvan u stelt het nooit ontvangen te hebben, trekt uw geloofwaardigheid zo nog verder in twijfel.”* De Raad wijst erop dat hun

tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet beschikken van een exemplaar van de overeenkomst, reeds op ernstige wijze de bewijswaarde van het thans door hen bijgebrachte exemplaar van de overeenkomst (bijlage 3 van het verzoekschrift) ondermijnt. Bovendien betreft het een loutere kopie waaraan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X).

2.2.7.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden, wijzen verzoekende partijen erop dat zij zich in een *“toestand van grotere kwetsbaarheid verkeren”*. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen twee psychologische attesten waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij wordt opgevolgd door een psycholoog (bijlagen 4 en 5 van het verzoekschrift). Tevens stellen zij dat tweede verzoekende partij kampt met geheugenproblemen.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Wat betreft vooreerst het psychologisch attest d.d. 26 april 2019 aangaande eerste verzoekende partij (bijlage 5 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat dit attest zich reeds in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 22, map documenten, doc. 5) en dat hiermee reeds rekening werd gehouden door verwerende partij. Meer bepaald wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen het volgende gemotiveerd: *“In het korte psychologische attest van uw echtgenote wordt beschreven dat zij symptomen van psychotrauma vertoont, en dat die zich ook fysiek uiten. Het stelt dat zij sedert januari 2019 twee maal per maand therapie volgt. Het stelt dat zij zich kan verliezen in details of verward kan zijn, maar dat zij geïnterviewd kan worden. Zij opgemerkt dat dit attest, opgesteld door een psycholoog, geen duidelijke diagnose bevat, laat staan een uitgebreide en sluitende analyse waarop een eventuele diagnose gebaseerd zou kunnen zijn. Bijgevolg kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt en kunnen de hierboven vermelde inconsistenties en tegenstrijdigheden hier niet zonder meer aan worden toegeschreven. Er moet worden opgemerkt dat, hoewel begrip wordt opgebracht voor haar situatie, het feit dat uw echtgenote met psychologische problemen kampt er op zich niet toe leidt dat zij of u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook moet worden opgemerkt dat dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een patiënt zijn psychologische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan.”*. Het louter opnieuw bijbrengen van ditzelfde attest, zonder voormelde motivering *in concreto* te weerleggen, biedt geen soelaas.

Ook wat betreft het psychologisch attest d.d. 14 juni 2019 (bijlage 4 van het verzoekschrift), dient te worden vastgesteld dat dit attest geen duidelijke diagnose bevat, nu ook hierin slechts gesteld wordt dat eerste verzoekende partij symptomen van psychotrauma vertoont. Uit het attest blijkt niet dat eerste verzoekende partij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en het is dan ook niet van aard de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden te verklaren.

Daar waar verzoekende partijen ten slotte stellen dat tweede verzoekende partij kampt met geheugenproblemen, stelt de Raad vast dat zij dienaangaande geen enkel medisch attest bijbrengen. Zij tonen dan ook op geen enkele manier aan dat de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden te wijten zijn aan geheugenproblemen in hoofde van tweede verzoekende partij.

2.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissingen beperken tot het louter herhalen van één versie van hun verklaringen. Het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies is evenwel niet van aard de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.9.1. Waar verwerende partij het gedrag van tweede verzoekende partij met betrekking tot het zoeken naar een oplossing voor haar probleem onaannemelijk beschouwt, stellen verzoekende partijen dat het bedrag van de verkoop van het huis zeer laag zou zijn geweest, dat zij niet over de middelen beschikten om huur te betalen, dat zij dan ook op straat terecht zouden komen en dat zij niet alles wilden verliezen.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het louter herhalen van de vergoelijkingsen die tweede verzoekende partij reeds aanvoerde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele manier *in concreto* de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij door het land te verlaten *de facto* hun woning hebben achtergelaten, waardoor het vreemd is dat zij zelfs geen verkoop hebben overwogen, in een ander daglicht.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog duiden op de algemene situatie in hun land van herkomst, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen nog verwijzen naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantonen dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door hen neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband tevens naar de uiteenzetting in punt 2.2.15., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.12. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel

deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”. Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 mei 2019 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT